

Scénář rozhlasové reportáže

Pan Miroslav Mráz se narodil 21. května 1944 v Polné.

V Polné jsem také málem i po roce skončil svůj život, protože tenkrát byl pětáctý rok. A v Polné byl velký zmatek, jak odcházeli němečtí přistěhovalci, valila se německá armáda, za nimi ruská armáda a máma, která nosila oběd tátovi, kterej jako hasič hlídal na věži v kostele v Polné.

A já jsem tenkrát byl v kočárku. Mně bylo necelý rok a jeli jsme s tím kočárkem s obědem, a když jsme jeli s kočárkem zase z obědu zpátky do toho kostela, tak po nás začala střílet rumunská posádka.

Maminka kočárek bránila svým tělem a oba našťestí vyvázli bez zranění. Pan Mráz vzpomíná, že i po několika letech byly ve zdi viditelné díry po kulkách.

Kvůli tatínkově práci se rodina častěji stěhovala. Z Polné do Jihlavy, a pak i přes mamčin nesouhlas do Velkého Beranova.

A v tom roce 52, to totiž to tady všechno začalo, no já jsem přijel, já jsem přijel jako měšťák do Beranova, jsem vůbec jsem to neměl ze začátku dobrý v Beranově, protože jako měšťák mezi vesnickýma klukama, ještě syn policajta jo, takže mě zachraňovalo několikrát to, že jsem uměl dobře utíkat, takže jsem utekl jo. To bylo ještě dobrý, ale to všechno trvalo jen krátce a pak už, pak už jsme byli kamarádi. Já mám kamarády do dneska tady a myslím si, že dobrý.

Jeho život vždy naplňovala láska ke sportu - volejbalu, hokeji a atletice. Je sportovcem i duší, donedávna hrál hokej a volejbalu se stále věnuje.

Hraju volejbal furt, protože to je tak jediný, co mě tak drží, protože jestli skončím s volejbalem, to je se mnou konec.

Hrál jsem do pětasedmdesáti let, jsem hrál hokej rekreačně už jen, protože v jednašedesáti jsem hrál závodně hokej a v pětasedmdesáti jsem musel ze zdravotních důvodů přestat.

Velice úspěšným byl i v atletice, i když to na začátku vůbec netušil a na okresní přebor se šel podívat náhodou ze zvědavosti.

Přišel jsem tam a koukal jsem na to, jak blázen, že jo, protože tam všichni frajeři v šušťákových tepláčkách a tretry úžasný a tak dále. Říkám si ježišmarja! No zkusím to! Tak na start, ne. Tak jsem šel na start a odstartovalo se. Já jsem. Ještě v polovičce jsem byl naprosto poslední. Protože, já nevěděl, jak se startuje, nevěděl jsem nic. Říkám si, no takováhle ostuda, tak jsem tady a hned budu poslední. Tak jsem zabral no a já jsem to ještě vyhrál, tu stovku.

Na stejných závodech vyhrál ještě další závod v běhu na 200 m. O týden později se konaly krajské přebory ve Znojmě, kde bez přípravy zvítězil na 400 metrů.

A co by pan Miroslav Mráz poradil dnešní generaci?

Aby se hlavně učili. Aby poslouchali starší, protože já jsem jako děcko jsem vždycky poslouchal někoho, kdo něco uměl. A dneska pozoruju, že i když někdo něco umí. Tak tak ho ti mladí neposlouchají, aby si z něho vzali příklad. Nevím, tak se mi to nějak jeví. No jinak, aby hodně cestovali mladý, my jsme nemohli cestovat, to mě nejvíc mrzelo. Dodneska mě to strašně mrzí.